

Arvokkainta on eletty elämä – mutkitteleva polku lähihoitajaksi – URAJUTTUJA osa 6

Mihin ammatillinen koulutus voi viedä ja millaisiin töihin sen kautta voi päästä? Jokaisessa jaksossa juontaja Maija Peltomäen vieraaksi saapuu yksi ammattikoulun käynyt tai sitä käyvä henkilö kertomaan oman uratarinansa. Miten haaveista tuli totta vai tuliko sittenkään? Sarja on tuotettu osana Keski-Suomen Ely-keskuksen rahoittamaa (ESR) Satauraa ammatillisesta! -hanketta. Maijan vieraana on Pekka German. Hän on juuri valmistunut WinNovan sosiaali- ja terveysalalta lähihoitajaksi oppisopimuksella. Pekka on tehnyt monenlaisia töitä ja opiskellut eri aloja. Hän on päätenyt nykyiseen työhönsä monen mutkan ja kokeilun kautta. Kaikki mutkat ja kokeilut ovat olleet arvokkaita ja tuoneet taitoja ja osaamista, joita Pekka hyödyntää lähihoitajan ammatissa. Tai kuten Pekka itse toteaa: “Se on elettyä elämää. Olen kuin Aku Ankka – kokeillut lähes joka ammattia.” Millaisia polkuja Pekka on edennyt? Kuinka monta ammattia hän on opiskellut? Miksi mutkitteleva polku voi olla arvokkaampi kuin suora väylä?

Äänitteen kesto: 27 min

MP: Maija Peltomäki

PG: Pekka German

[tunnusmusiikki alkaa soida]

MP: Hei, tervetuloa kuuntelemaan URAJUTTUJA podcastia. Minä olen Maija Peltomäki ja toimin tämän podcast-sarjan juontajana. Tämän podcastin tarkoituksena on tuoda esille monipuolisesti erilaisia uratarinoita: minne ihmiset ovat löytäneet tiensä ammatillisen koulutuksen jälkeen. Hyppää mukaan!

[tunnusmusiikki alkaa soida]

MP: Tänään meillä on vieraana Pekka German, tervetuloa.

PG: Kiitos.

MP: Lähdetään sinne liikkeelle ihan opiskelu-urasta, eli kerro vähän meille, mitä olet opiskellut?

PG: Tää viimisin opiskelu mullahan on siis Winnovalla, sosiaali- ja terveysalan perustutkinto, eli opiskelin lähihoitajaksi oppisopimuksella.

MP: No mitä haluaisit kertoa työurastasi, missä olet ollut töissä?

PG: Noh, mä olen ollu monessaki paikassa töissä, monenlaisia töitä tehny elämäni varrella. Ja tota nyt olen ollu Satakunnan sairaanhoitopiirillä viimiset 11 vuotta. Eli tammikuussa 2010 kirjoitin siellä ensimmäisen määräaikaisen työsopimuksen, ja siitä lähtien oon sit ollut sairaanhoitopiirin hommissa. Erilaisis hommissa sielläkin.

MP: Joo. no sinne vähä tarkemmin vielä tosta, että miten sinusta tuli sinä? Eli tossa kysyinkin jo vähän, opiskelu-urasta ja missä olet ollut töissä, mutta mikä on historia tälle kaikelle?

PG: Mun ensimmäinen kesätyöpaikka oli 15-vuotiaana tehtaalla Meri-Porissa. Se oli kahden viikon pätkä, tienaa tonni nimellä, se oli silloin siis tuhat markkaa. Et tota, nykyään jos sais tuhat euroa kahdesta viikosta kesätöissä - niin no miksei tietysti niinkin voi käydä. Mä kävin Meri-Porissa ympäristöpainotteisen lukion, suoritin siellä ylioppilastutkinnon. Tota, kävin suorittamassa asevelvollisuuden, se oli vuosi 2000, vietin siellä yhdeksän kuukautta ja kotiuduin korpraalina. Mä olin tota pioneerijoukkojen lääkintämiehen tehtävässä. Ja se on semmonen asia, joka on jääny

kutkuttamaan, olisko silloin jo pitänyt jatkaa hoitoalalle. Joo, armeijan jälkeen tosiaan mä olin semmosen pari, kolme kuukautta työttömänä. Mä en oikeen sietänyt enää sitä kotinurkis lojumista ja hakeuduin työharjotteluun, eli mä pääsin sihe polkupyörämatkan päähän kotoo, semmoselle muovinkierrätyslaitokselle. Elikkä sinne tuotiin erilaista muovijätettä, mitä me sit käsiteltiin, kierrätettiin, siit tehtiin uutta muovia. Mä olisin varmaa suunnilleen saanu saman rahan, vaik mä olisin tosiaan kotona lojunukki, mut et se ei oikeen tuntunu luonikkaalta siinä kohtaa. Ja oli siit se hyöty, et se työharjottelun päällikkö palkkas mut ihan kesätöihin, eli mä tein sen kesän siellä ihan palkkatöitä.

PG jatkaa: Syksyllä sitte mä suuntasin Turkuun. Mä olin saanu sieltä ammattikorkeakoulusta paikan, eli mä aloitin tradenomiopinnot. Se oli sitä kaupallista alaa, ja tota liiketalous ja yrittäjäjyys oli se mun vaihtoehto. Et se yrittäjäjyys kiinnostoi sillo. Ne opinnot jäi loppujen lopuks kesken, mä suoritin noin puolet, reilu puolet niistä mun opintojaksoista. Ja sit alko jotenki tuntuu ehkä siltä, että tää ei kuitenkaa oo se mun juttu. Mä tein siinä samalla, ohella erilaisia töitä, me jopa perustettiin opiskelukavereiden kanssa semmonen osuuskunta. Me tehtiin siinä sitte, saatiin niinku kesätöitä ja opiskelun oheen erilaisia asiakashaastattelutöitä, markkinointitöitä. Mut et tosiaan se teki sit tavallaan vähä hallaa sitte siinä opiskeluille. Että se koulunkäynti alko jäädä vähemmälle, ja se niinku käytännön työnteko vei mennessäs enemmän. Mä aloin sit tehdä myös siel Turussa asuessani, ni tota Unicefin palkkalistoilla, tälllastä feissausta, eli face to face -markkinointia. Myytiin, hankittiin tukijäseniä Unicefille, kuukausilahjoittajia.

PG jatkaa: Tota, jossain kohtaan sitte tuli semmonen ajatus, et ei hyvänen aika, et kyl mä nyt, kyl mun nyt joku ammatti täytyy saada. Mä olen tavallaan ollu aina semmone, luonto on ollu lähellä sydäntä, ja mä innostuin silloin tämmösestä, että mä lähdin opiskelemaan luontomatkailualaa. Silloin se oli ihan realistinen ajatus mulle, mä aatteli et joo musta tulee eräopas Lappiin tai jotain vastaavaa. Muutin Tampereelle asumaan, laitettiin vanha koulukaverin kans kimppekämpä pystyyn. Ja tota sitten mä kuljin siitä junalla kouluun lähijaksoille, ja välillä siel koulun asuntolassaki asuin ja se oli siel Karkussa. Ja tota sit samalla tein keikkahommia, et mä tein lehdenjakoo ja pesulatyöntekijänäkin olin, ja tämmösiä. Täst tulee varmaa sellane kuva, et mä oon Aku Ankka, mä oon kokeillu joka ammattia [MP: naurahtaa].

MP: Täst tulee oikeestaan semmone kuva, et oot aika aktiivinen. Et ain oot hakenu jonkun reitin ja polun, mitä oot lähteny kulkee.

PG: No nii, toisaalt joo. Kyllähän mulla semmost, niinku vauhtia on ollut, mut suunta on ollu hukassa joskus. Mut joo, ei must tullu sit Lapin opasta eli sekin koulu jäi sit kesken siin aika kalkkiviivoilla. Eli mä tapasin tulevan vaimoni. Ja tota perustimme siinä perheen, ja mun vaellusvuodet alko sit ole siinä.

MP: Lappi jäi ja perhe tuli.

PG: [Naurahtaa]. Kyllä joo. Et se alko se, semmonen vastuunkanto. Ja se oikeestaan on määrittäny mun elämän siitä lähtien. Eli tota se, et mä aloin huolehtimaan, en pelkästään itsestäni, vaan muista ihmisistä, ni se oli semmone käännekohta ehkä. Sit tota sit rupes semmone pysyvämpi, ihan semmone niinku rakentavampi ote tähä elämään tulee. Se oli vuosi 2007, ku muutettiin takas Porii ja töitä löytyi eli ensi iha tota urakkapalkalla tein trukkilavoja, se oli ihan mielenkiintosta hommaa. Sit sain paikan tota teollisuuden puhdistustöissä. Eli tehtiin tämmösiä korkeapainepesuja muun muassa, ja se oli aika semmost raskastaki työtä. Ja olosuhteet oli semmosia, välillä oltiin kuumassa ja välillä kylmässä. Mut se oli, seki asia oli siihen kohtaa tosi hyvä ja tarpeellinen.

PG jatkaa: Se oli vuosi 2008 sitte ni, [yskäisee] Suomessakin nää teollisuuden tilaukset alko hiipua. Se näky mun työtilanteessa sil taval, että joulukuussa mä sain sitte lomautuslapun kouraan. Ja tota, enne ehh, aikasemmi se ei olis tuntunu juuri miltään. Mä oisin vaan nähny, et jaha, no tää loppu ja joku muu alkaa, mut sit oli se vastuukysymys. Et se oli se, mikä tuntu siinä vähän raskaalta. Mä sitte olin lomautettuna muutaman viikon. Ja se oli, ettei ois ollu iha peräti ystävänpäivä tai siinä tienoilla kuitenkin, ni mulla alko sitte koulutus, jälleen pääsin tota semmoseen rekrytointikoulutukseen. Eli Satakunnan sairaanhoitopiiri haki laitoshuoltajia. Ja he

sitoutuivat palkkaamaan tietyn osan niistä tutkinnon suorittaneista. Ja mä pääsin siihen koulutukseen ja tota, se oli Porin aikuiskoulutuskeskus sillo, missä mä alotin ja sitte mä valmistuin WinNovasta.

MP: Noni. Nii mä aattelin, että täältä meiltä oot sit valmistunu.

PG: Joo kyllä. Ja tosiaan niiku sanottu, ni siinä siite 2010 alusta mut sinne palkattiin. Mä tein ensiks siivouskeskuksella iha laitoshuoltajan töitä, monella osastolla. Kiersin ja näin sitä sairaalaelämää monelta kantilta. Mulle tarjottiin tämmöne mahdollisuus siinä, et mä tein siivoustyönohjaajan töitä kolmisen vuotta. Ja samalla vähä koitin opiskella siinä siivoustyönohjaajaksi. Mut et valitettavast tosiaan, se homma sit tuntu niin hektiseltä ja stressaavalta, et mä en enää siite tuntenu siinä niinku oloani hyväksi ja pyysin, jos et pääsis takas niihin käytännön hommiin ja sinne mopin vartee. Eli taas se käsillä tekeminen ja se semmone fyysinen työ, ni se oli vaan se, mikä vei siite eteenpäin.

MP: Täs oli pitkä, tosi pitkä tarina tavallaan siitä, et miten oot ollu aktiivinen ja edennyt ja etsinyt sitä polkua, et mikä on johtanut nyt siite tähän päivään. Tästä oikeestaan jo voisi mennäki tähä päivään vähän tarkemmin, eli miten päädyit siite nykyiseen työhösi? Jos ajattelee, että oli montaa niinku kokeilua ja katsomista: Ja ainakin miltä minulle tää kuulosti, ni kaikesta oot kuitenkin jotain saanut ja oppinut. Et varmasti mikään ei ollut hukkaan siitä, mitä oot käynyt ja kokenut.

PG: Joo se on tietysti elettyä elämää. Ja nää kokemukset ja asiat, mitä mä olen matkan varrella oppinu, ne näkyy nykyään siite mun persoonassa ja mun tavassa tehdä töitä. Nykyäänhän mä olen tosiaan, työskentelen siis hoitajana. Ja se, et esimerkiksi mä tunnen siivousalaa kohtalaisen hyvin ja siivousalan töitä, ni on helppo järjestää esimerkiksi oman yksikön ne asiat.

MP: Pystyt vähän kokonaisvaltasemmin ehkä huomioimaan asioita?

PG: Joo, näin sen vois ajatella. Mut joo, et miten mä päädyin tähän [yskäisee]. Elikkä se hoitoala vieläki kummitteli ja kiinnosti, kiinnosti edelleen. Senhän olin tietysti jo nähnyt, et se on hyvin, hyvin tota sellast vaativaa, vastuunalasta. Et ei se oo mikään semmonen ala tai ammatti, mihennään, jos halua päästä helpolla elämässä. Mutta se oli sellane, minkä koin niinku läheiseks itselleni. Mulla ei ollu siinä kohtaa taloudellisesti mahdollista siirtyä täysipäiväiseksi opiskelijaksi, mut onneks oli sit tämmöne mahdollisuus, eli kolkuttavalle avattiin siinä kohtaa, ja mä pääsin oppisopmuskoulutuksel lähihoitajaksi. Ja ei tarvinnu vaihtaa työnantajaa, eli sain jatkaa siinä sairaanhoitopiirillä. Kouluu kävin WinNovalla. Ja ihan alusta loppuun se tuntu siltä, että noni, tää on se mun juttu nytte. Ja siite ihan hyvillä papereilla valmistuin, tosiaan tossa joulukuussa 2020 eli kuukausi siite.

MP: Onneks olkoon vielä siitäkin, näin täs yhteydessä.

PG: Kiitos.

MP: Hieno homma. No mitä aattelet, minkälaisia eväitä ammatillinen koulutus on antanut siite työelämään? Kun sä oot nyt kuitenkin pitkään ollut samalla työnantajalla ja vaihtanut talon sisällä niinku alalta toiselle, ni mitä tää koulu on antanu?

PG: Koulutus on ollut hyvä, eli tääl on ollu hyvät opettajat. Mun mielestä ne koulutuksen sisällöt on ollu ihan hyvii, tasapainosii, mietittyjä. Jopa nää poikkeusolojen tai sanotaan poikkeusolojen opetuskin oli niinku olosuhteisiin nähden hyvää. Et siite etänä toteutettiin niitä, mitä ei lähijaksoina pystytty tai lähipäivinä pystytty toteuttamaan. Ja se tuntu siltä, et se opiskeluun panostaminen kannatti. Et mä sain siite paljon takasin. Ja se just se käytännönläheinen ote, eli koulussa ja töissä, me puhuttiin samaa kieltä, puhuttiin samoista asioista, ja ne samat asiat tuli vastaa, et se tuntu hyvält. Et kyl mä sanoisi, et mä sai iha hyvät eväät koulutuksesta. Eli nyt tietysti ymmärtää sen, et ammatillaiseksi tulee vaan sit aikaa myöten ja tekemällä sitä työtä, mut et koulun puolesta oli kyl ihan tosi hyvä koulutus.

MP: No siite vähä voitas, hypätä tohon työpaikkaan, missä nyt olet. Eli voisit kertoa vähän työstäsi ja mikä siinä sinun mielestä on parasta?

PG: Noniin joo, eli mä olen täl hetkellä Antinkartanon kuntoutuskeskuksen alueella, siel on semmone Kamu-tupa, sen niminen yksikkö. Me tarjotaan tilapäishoitoa viikonloppusi. Ja tyypillisesti yks asiakas, ni se käy yhtenä viikonloppuna kuukaudessa. Et on sen kaks yötä meillä sitten siellä tota hoidossa. Se tilapäishoito on toiminnallista, se on ryhmämuotosta. Meil on yleensä ryhmässä semmonen kuus viiva kymmenen asiakasta, ja henkilökuntaa tarpeen mukaan. Meil on tol alueella, meil on siellä oma tai sanotaan käytössämme on kota, liikuntasali, urheilukenttä. Meil on ollu käytössä myös semmone oma pikku uimahalli, et nyt tän koronapandemian takia, ni sitä uimahallii ei ol käytetty. Toivottavasti saadaan se taas pian käyttöön, se ollu tosi suosittu meidän asiakkaiden kans. On tota tää oma alue, meil on semmone mukava luonnonläheinen ja rauhallinen alue siellä, ni siel voidaan järjestää kaikennäköstä toimintaa. Ja arkipäivisin itsenäistymiskursseja pyöritämme, se on tarkotettu persukoulun päättäneille nuorille. Eli siellä nää nuoret saa harjotella, niinku oman kodin hoitoon liittyvii asioita, ihan perusasioita, kuten ruoanlaitto, siivousta, pyykkihuoltoa ja niin edelleen.

MP: Nyt kun tässä sua kuuntelee, ni sä puhuit eräoppaasta, [PG:Mmm-m], rakastat luontoa, ja nyt saat olla lähellä luontoa asiakkaiden kanssa ja vetää leirejä. Ja sitte täs pidetään, niinkun omasta asunnosta vaikka huolta ja tavaroista, ni tää siivouspuoli. Eli täält tulee tosi paljon nyt yhtymäkohtii, et mitä olet kuitenkin ite käynyt läpi ja mitkä on kiinnostanut. Ni kuulostaa tosi hyvältä, et nyt sä voit niit kaikkii taitoja hyödyntää nykyssä työssäsi.

PG: Se on hauskaa, et sä hokasit ton asian, koska tota, jätin sen tarkotuksella sanomatta. Ja tota näihä se on. Et mä itse aattelen samal taval.

MP: Polku rakentuu tavallaan niistä, mitkä on haarautunut, ja nyt ne tulee yhteen tässä nykyisessä työssä ja työnkuvassa.

PG: Juuri näin.

MP: Joo. No mitä aattelisit, minkälaista osaamista työsi vaatii? Kerroit, et on aika monipuolisesti, monenlaista ja erilaista tekemistä. Ni onko joku semmonen asia, minkä sä nostasit esille? Tai, jos täytyy määritellä, minkälainen ihminen pärjää tossa työssä, mitä sinä teet?

PG: No mitä osaamista työ vaatii. No, jos aatellaa tämmösii teknisiä asioita, se riippuu vähä, et minkälaises paikas on töissä ja millasii asiakkaita on. Mut sanotaan nyt, et kyllä niinku lähihoitajan työhön kuuluu paljon sitä perushoitoa kuitenkin. Eli ihan tämmösii lääkehoidon perusasioita ja injektioiden antamista. Tämmösii juttui, ni ne olis hyvä olla jossain määrin hallussa. Mut et se, että hoitajalla pitää mun mielest olla, paitsi sitä teknistä osaamista tämmösii asioihin, ni se, että hänellä on silmää ja korvaa sille asiakkaalle. Eli täytyy olla ne hoksottimet kunnos ja täytyy olla herkyyttä, et huomais semmosii asioita, mitkä ei välttämät oo ihan helposti näkyvillä, ainakaan heti. Asiakkaat ni eihä ne oo koneita eikä robotteja, he on ihan eläviä ihmisiä. Heil on omat tapansa ja omat persoonansa. Et se, että tavallaan aika ajoin pitäs osata asettua sen toisen nahkoihin pieneks hetkeks. Tosiaan se, että ne perusasiat, jos on kunnossa, et on luotettava, vastuuntuntone ja tietysti yhteistyökykyne, koska me tehdään tiimityötä. Mut et noin muuten, ni pitää olla kiinnostunu siitä asiakkaasta, hänen hyvinvoinnista ja pitää sitoutuu siihe, et hoidetaan kokonaisvaltasesti. Et se ei oo pelkästään sitä fyysistä hoitamista, vaan ihan niinku se elämäntilanne pitäs ottaa huomioon myös ja elämänkaari, missä vaiheessa elämänkaarta se asiakas on. Mut semmone positiivinen asenne, ni se on tärkeetä. Et pystys tavallaan säilyttää sen myönteisen ajattelun siinä hommassa. Siis muutos on pysyvää, mut siihen pitää sit olla valmis. Et sit vaan koitetaan kehittää työtä ja itteensä ja opetellaan uusia asioita.

MP: No kerroit, et tosiaan opiskelit oppisopimusopiskelun avulla tämän lähihoitajatutkinnon ja vaihdoit siinä tosiaan alaa. Niin mitä sanoisit, että mikä olis semmonen mieleenpainuva ja koskettava esimerkki omasta työstäsi, minkä haluaisit nostaa esille?

PG: No se on tavallaan semmone, omal tavallaan ihan mieleenpainuva, että jos on vaiks semmonen oikeen vauhdikas, saattais ol vaikka vähä uhmakaskin lapsi, joka tota hetken vuorovaikutuksen jälkeen, et se alkaa luottaa ja tulee vaikka polvelle istuu ja rauhottumaan. Lataa akkuja siinä. Ni mä olen ajatellu, että siinä tehdään niinku perustaa sen ihmisen tulevaisuudelle. Et

se, et kaikki me kaivataan semmost hyväksyntää, ja lapset kaipaa turvallista aikuista. Ja jos semmosen pystyy tarjoamaan jollekin, ni se on semmone niinku ihan hieno asia.

MP: Se on jo rakennuspalikoita tulevaisuuteen.

PG: Just näin.

MP: Joo, hieno esimerkki. No mitä, kun työskentelet siellä vammaistyön puolella, ni jos täytyisi jotenkin mainostaa, markkinoida alaa kuulijoille, ni mikä olis sinun semmone mainoslause?

PG: Tota alahan on tietysti monipuolinen, haastavakin. Sopii ehdottomasti myös miehille. Ja se työ itsessään on jo palkitsevaa. Et ehkä siin on parasta, se asiakkaiden auttaminen ja ne hyvät työkaverit. Ja semmonen tietynlainen vapaus, eli sitä työtä tehdään paljolti sillä omalla persoonalla ja sä voit järjestää just oman näköstä toimintaa asiakkaille. Ja sit se, että ala tarjoaa etenemismahdollisuuksia.

MP: Joo, ja nyt pakko tarttuu tähän, ku alalla pystyy etenemään, ni nyt oot itsekin edennyt opinnoissaki täs aika nopeesti. Sanotko lyhyesti siitä.

PG: Pääsin koulutukseen. Ja tota aloitin viikko sitten tuossa Diakonia-ammattikorkeakoulussa, eli Diakissa niin tota sosionomi-diakonia opinnot.

MP: Onneksi olkoon tästäkin.

PG: Kiitos! [Naurahtaa]

MP: Eli tämän teet, myös työn ohella eikö?

PG: Juu kyllä.

MP: Joo. Ja varmasti se, et saa liitettyä sen siihen työelämään tietyl taval, ehkä helpottaa sitä teorian ja käytännön yhteenjäsentämistä.

PG: Juu juuri tämä, et sen on ihan käytännön kautta huomannut, et se on näköjään mulle tärkeä asia. Et mä pystyn soveltaa sitä opittua, sitä koulussa käytyä asiaa. Mä pystyn soveltaa sitä työssä.

MP: Sitte semmonen yksi kysymys, mikä kaikille vieraille on kysytty. Eli minkä sinä sanoisit omal kohdallesi, mikä on semmonen taito tai asia josta olet ylpeä?

PG: Emmä nyt varsinaisesti ylpeile asialla, mutta tuota ehkä mä tuun toimeen hyvinki erilaisten ihmisten kanssa. Saattaa olla, että mun tyyli on sellanen, mikä rauhoittaa asiakkaita ja tilanteita, saattaa olla näin. Mä oon saanu paljon sellast palautetta, että se on rauhallinen kaveri. Et asiakkaat tykkää sillai.

MP: No sitte hei loppuun tämmösiä, iha erilisiä, niin sanottuja sekuntikysymyksiä. Eli saat vastata nopeesti, mitä ensimmäiseks tulee mieleen, ni näihin kysymyksiin. Alotetaas sitten. Lapsuuden haaveammatti?

PG: Poliisi.

MP: Missä olet erityisen hyvä?

PG: No, mä koitan pitää perusasiat kunnossa.

MP: Missä olisi kehitettävää?

PG: Heti tulee tämmöne, ammatillinen asia mieleen: puhetta korvaavat kommunikointikeinot.

MP: Okei. Mikä on sun intohimo?

PG: Tykkään tosi paljon lukee kaikkii historiallisia juttuja. Historia kiinnostaa. Ja tota mä harrastankin sellasta keskiaika, keskiaikaista kamppailulajia, sanotaanko näin [naurahtaa].

MP: Okei, sekin liittyy historiaan tavallaan, joo. Mistä turhaudut?

PG: Siitä, jos mä olen myöhässä [naurahtaa].

MP: No mikä saa sut nauramaan?

PG: Tilannehumori. Eli työkavereiden jutut kahvitaulla.

MP: Joo. Mikä on sun salainen pahe?

PG: Suklaa kahvin kanssa [naurahtaa].

MP: Mikä on sun lempipaikka?

PG: Se vois olla esimerkiksi, jos aattelee fyysistä paikkaa, ni oma puutarha kesällä omenapuitten alla, kirja kädessä. Mut sitte vähä semmone toinen, mikä tulee mielee, ni aika monetkin paikat on hyvii, jos on itte sopivassa tilassa.

MP: Hyvä vastaus. No sitte tähä lopuksi, enne ku lopetellaan tätä, niin mikä olisi neuvosi ammattikoulussa olevalle itsellesi? Jos ajatellaan tuota aikaa, ku olit ammattikoulussa, ni mitä sanoisit?

PG No se on se varmaa, että [yskäisee] usko siihe omaa juttuusi, ole sinnikäs, kyllä sinä selviät, älä luovuta, jatka samaan malliin.

MP: Loistavia ohjeita. No mikä olisi neuvosi, nyt ammattikoulua käyville?

PG: Että tee sitä, mikä tekee elämästäsi hyvää. Ja jaksaa opiskella, ota vastuu niistä omista opinnoistasi, äläkä sysää vastuuta muiden harteille. Ja sinusta tulee hyvä ammattilainen.

MP: Tähän on ihan loistava lopettaa. Kiitos haastattelusta Pekka.

PG: Kiitos paljon.

Tämä podcast-jakso on tuotettu osana Keski-Suomen Ely-keskuksen rahoittamaa ESR-hanketta Satauraa ammatillisesta!. Hanke kehittää koulutuksesta työelämään ja työelämästä koulutukseen siirtymistä tukevia jatkuvan oppimisen menetelmiä ja palveluita. Hanke monipuolistaa koulutuksen ja työelämän vuorovaikutusta sekä yhteistyötä. Hanketta koordinoi Winnova, osatoteuttajia ovat Kankaanpään opisto ja Sataedu.

[tunnusmusiikki alkaa soida]